

10. Efendimiz Şefkat ve Merhamet Abidesiydi

Kur'ân-ı Kerim, Peygamberimizi, büyük ahlâk sahibi ve en güzel örnek şeklinde anlatır. O, öyle bir yüce ahlâk sahibidir ki, O'nun nuru sayesinde yolumuz aydınlanır, işlerimiz yoluna girer, hayatımıza bir düzen ve disiplin gelir. Peygamberimizin hayatı, insanların meşgul olduğu ve karşılaştıkları her ihtiyaca cevap verebilecek güzel ahlâkın bütün kurallarıyla donanmıştır. İnsanlığın İftihar tablosu, cesareti, cömertliği, adaleti, şefkat ve merhamet sahibi olması, mütevazılığı, yumuşak huyluluğu, nezaket sahibi olması ve daha pek çok ahlâki özelliğiyle bizim için en güzel örnektir.

Merhametli olmak, bir insanda bulunması gereken en önemli vasıflardan biridir. Mahlûkat içinde en merhametli zât, "Rahmeten lil âlemin" vasfıyla Kur'ân'da bahsedilen Hz. Muhammed a.s.'dir. Çünkü O, hiçbir zaman kendisini düşünmemiş, ilk nefesinde ve son nefesinde "Ümmetî! Ümmetî!" diyerek ümmetine karşı hissettiği şefkat ve merhameti kâinâta açıkça ilân etmiştir.

Çocuklara, hanımlara, yaşlılara, hastalara, dul ve yetimlere kimsesiz ve güçsüzlere, kölelere, hayvanlara büyük bir şefkat, sevgi ve merhamet besleyen Peygamber Efendimiz, bu konuda bize en güzel örnekleri sunmuştur.

Efendimiz Cesaret Sahibiydi

Peygamber Efendimiz cesurdu. Hayatının her karesi cesaret tablolarıyla dopdolu olan Efendimiz, cesaret ve kararlılığı sayesinde aşılmaz gibi görünen bütün engelleri tek tek aşmış ve bu konuda da başta ashâbı olmak üzere bütün Müslümanlara cesaretin en güzel örneklerini sunmuştur.

O, öyle cesur bir insandı ki, savaşın en kızıştığı anlarda dahi atını mahmuzlayıp ordunun en önünde mücadele ediyor ve cesaretiyle ashâbını yüreklendiriyor, çevresine güven ve emniyet kaynağı oluyordu. Cesaretiyle dünyanın dört bir tarafında nam salmış Hz. Ali anlatıyor: Bedir savaşında baktım ki, Resûlullah'a (sav) sığınyor, O'nun arkasına sokuluyoruz. O ise düşmana hepimizden daha yakın durumdaydı. Hepimizin en cesuru O idi.

Efendimiz'in Cömertliği Dillere Destandı

Peygamber Efendimiz (sav), kerem ve cömertlikte zirveyi temsil ediyordu. Cenâb-ı Hakk'ın "Kerîm" ismi, O'nda tecelli ile kendini gösteriyordu. O, her mevzuda olduğu gibi bu konuda da Cenâb-ı Hakk'ın en zirvede bir hâlifesiydi ve yeryüzünde O'ndan daha cömert bir ikinci insan gösterilemezdi.

Allah Resûlü (sav), Huneyn'e giderken Safvan İbn Ümeyye'den ödünç olarak silah almıştı. Resûlü Ekrem (sav), Huneyn sonu elde edilen ganimetlere hayran hayran bakan Safvan'ı görünce dikkatini çekmiş ve "Bakıp beğendiğin o develer senin olsun." dedi. Ardından, birçok şey daha verdi. Safvan, bu cömertlik karşısında şaşırıp kaldı. Kalbi, Allah Resûlü'ne karşı kin ve buğzla dolu olan bu adam, birdenbire değişivermişti. Evet, Efendimizin bu keremi, onu kin ve buğzundan uzaklaştırmış ve İki Cihan Serveri onun için insanların en sevgilisi hâline gelivermişti. Safvan'ı kazanmak, elbette binlerce deve, sığır ve koyundan daha mühimdi. Allah Resûlü de en mühim olanı yapmıştı. Nitekim Safvan'a yapılan bu cömertlik neticesiz kalmamıştı. Hemen kavmine giden Safvan, "Ey kavmim! Koşun İslâm'a girin. Zira Hz. Muhammed, bir veriş veriyor ki, ancak fakirlikten korkmayan ve Allah'a tam itimat eden bir insan böyle verebilir!" diyecekti.

Efendimiz Adildi

Adalet, her şeyi tam olarak yerine getirmek, herkese hakkını vermek ve ölçülü davranmak demektir. Bütün bunlar, Peygamber Efendimiz'de en mükemmel şekilde mevcuttu.

Efendimiz Tevazu Sahibiydi

Tevazu, alçakgönüllü olmak demektir. Mütevazı bir insan kendisinden aşağıda olan kimseye küçük muamelesi yapmaz, onu hor ve hakir görmez, büyüklük taslamaz. Bu konuda "Muhakkak Allah Teâlâ, bana, sizin mütevazı olmanızı vahyetti." "Her kim Allah için alçakgönüllülük yaparsa, Allah muhakkak onun derecesini yükseltir" buyuran Peygamber Efendimiz, tevazu ve alçakgönüllülüğün en makbulünü yaşamıştır.

O, her açıdan yaratılmışların en üstünü olduğu hâlde hiçbir şekilde bunu kullanmamış, kendisini insanlardan bir insan olarak nitelmiş ve “Allah için alçakgönüllülük eden Allah yükseltir, Allah ‘a karşı böbürleneni de Allah alçaltır” buyurmuştur.

O'nun tevazusu baş döndürücü derinlikteydi. Bir defasında Cenâb-ı Hak kendisini kral bir peygamber olmakla, kul bir peygamber olmak arasında serbest bıraktığında O, “kul bir peygamber” olmayı tercih etmiştir. Bir defasında Sahabelerin yanına gelir. Efendimiz'in geldiğini gören Sahabeler hemen ayağa kalkarlar. Bu hareketlerini tasvip etmeyen Peygamber Efendimiz onları ikaz eder “Acemlerin (diğer milletlerin) birbirlerini tazim ederek ayağa kalktıkları gibi, siz de benim için ayağa kalkmayın. Çünkü ben kulun yediği gibi yiyen, kulun oturduğu gibi oturan bir kulum.”